

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Elena Lisnic, împotriva sentinței Judecătorei Bălți din 15 decembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 martie 2018, în privința inculpatului

*Vatamaniuc Ivan XXX, născut la
XX XXXX XXXX în s. XXXXXX, r-nul XXXXXX,
locuitor al s. XXXXX, r-nul XXXXX, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.11.2017 – 15.12.2017,
instanța de apel: 02.02.2018 – 14.03.2018,
instanța de recurs: 27.06.2018 – 01.08.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 15 decembrie 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Vatamaniuc Ivan a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. e¹) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 15.12.2017, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv de la 04.10.2017 până la 15.12.2017.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Spatari I. prejudiciul material în mărime de 30.000 lei și moral de 100.000 lei.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că la 04 octombrie 2017, orele 17.50, inculpatul Vatamaniuc I., fiind în relații de concubinaj de aproximativ 7 ani cu Vatamaniuc L. și locuind împreună la domiciliul lor din s. XXXX, r-nul XXXXX, intenționat, înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, fiind în stare de ebrietate, în rezultatul unui conflict cu aceasta, i-a aplicat două lovituri cu un cuțit de bucătărie, una în regiunea anterioară a hemitoracelui stâng și una în regiunea posterioară-inferioară a hemitoracelui drept, de la care victima a decedat pe loc.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, a solicitat judecarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, declarând că se afla în relații de concubinaj cu partea vătămată și locuiau împreună. La 04 octombrie 2017, fiind în stare de ebrietate, s-a certat cu aceasta și a înjunghiat-o cu cuțitul de bucătărie.

În baza probelor administrate, instanța a considerat ca fiind demonstrată vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile pe art. 145 alin. (2) lit. e¹) Cod penal, ca omorul, săvârșit asupra unui membru de familie.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, de faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune excepțional de gravă, sancțiunea căreia prevede închisoare de la 15 la 20 ani, fiind în stare de ebrietate, dar nu are antecedente penale, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că s-au stabilit circumstanțe atenuante - examinarea cauzei în baza probelor administrate la urmărire penală, căința sinceră și participarea activă la stabilirea adevărului, concluzionând ca fiind echitabilă și oportună aplicarea în privința lui a pedepsei cu închisoarea, în condițiile beneficierii, în baza art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege.

Totodată, instanța a statuat că, în conformitate cu art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare prescrise la art. 227 Cod de procedură penală sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Însă, acuzarea nu a indicat în care din compartimentele specificate în art. 227 Cod de procedură penală se încadrează cheltuielile suportate la efectuarea expertizei medico-legale a cadavrului și a expertizei psihiatrice a inculpatului în sumă de 4914,70 lei, nefiind prezentate probe care să confirme achitarea acestei sume, precum și a neacoperirii plăților respective din sumele alocate de stat, după cum prevede art. 227 Cod de procedură penală, nefiind invocate nici prevederile legale care ar impune plata acestei sume inculpatului sau dacă legea nu prevede altă modalitate de plată.

Or, nu a fost prezentată nici o factură sau alte înscrisuri care să probeze plata și quantumul acesteia, în situația în care suma solicitată ar reprezenta eventual cheltuieli în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Astfel, cererea acuzării privind încasarea cheltuielilor pentru efectuarea expertizelor urmează a fi respinsă, aceste cheltuieli fiind suportate de stat care, reieșind din obligațiile pozitive ce țin de desfășurarea procesului penal, trebuie să acționeze prompt și eficient în vederea descoperirii infracțiunilor și contracarării activității infracționale, iar cheltuielile necesare pentru realizarea acțiunilor care confirmă vinovăția inculpatului nu pot fi puse în sarcina ultimului.

Prin urmare, fiind stabilit că ordonatorul expertizelor judiciare este organul de urmărire penală, urmează a fi respinsă cererea acuzării privind încasarea sumei de 4914,70 lei din contul inculpatului.

3. Procurorul în Procuratura raionului Sîngerei, Alexandru Godorog, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă de 13 ani închisoare, cu încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 4914,70 lei.

Apelantul a invocat că instanța de fond a reținut greșit în calitate de circumstanțe atenuante – examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și participarea activă la stabilirea adevărului or, în condițiile examinării cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul deja a beneficiat de reducerea limitelor pedepsei prevăzute cu o treime, ce ar însemna că aceleași situații de drept i se va acorda o dublă valență juridică.

Aprecierea participării active la stabilirea adevărului ca circumstanță atenuantă este eronată, infracțiunea comisă de inculpat fiind una evidentă, care nu necesită un anumit grad de complexitate la investigarea ei.

Potrivit art. 78 alin. (4) Cod penal, în caz de concurs al circumstanțelor agravante și celor atenuante, coborârea pedepsei până la minimumul sau ridicarea ei până la maximumul prevăzut la articolul corespunzător din partea specială a Codului penal, nu este obligatorie.

Însă, hotărârea instanței de fond nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ce a generat faptul aplicării pedepsei cu închisoare la limita minimă, aceasta fiind greșit individualizată în raport cu prevederile legale.

Totodată, nu s-a ținut cont de influența pedepsei aplicate asupra reeducării și corectării inculpatului, restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, fiindu-i creată o situație prea blândă, ce contravine scopului legii penale prevăzut la art. 2 alin. (2) Cod penal și scopului legii de procedură penală prevăzut la art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală.

În același timp, în cadrul stabilirii circumstanțelor infracțiunii, au fost suportate cheltuieli judiciare în sumă de 4914,70 lei, iar la etapa urmăririi penale, când inculpatul beneficia de prezumția nevinovăției, aceste cheltuieli nu au fost și nici nu puteau fi puse în seama lui, potrivit art. 228 Cod de procedură penală, aceste cheltuieli fiind alocate de stat.

Conform art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau, în cazurile prevăzute în acest articol, sunt trecute în contul statului. Or, inculpatul fiind recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii incriminate și condamnat, cheltuielile judiciare în sumă de 4914,70 lei, urmau a fi încasate din contul acestuia, instanța de fond interpretând eronat dispozițiile normei legale privind achitarea cheltuielilor judiciare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 martie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că la determinarea pedepsei instanța de fond a ținut cont de toate circumstanțele constatate, în conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, aplicându-i inculpatului o pedeapsă corespunzătoare caracterului și gradului de pericol social al faptei comise, fiind stabilit că acesta a săvârșit o

infracțiune excepțional de gravă, se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost judecat, fiind reținute și consecințele survenite în rezultatul comiterii infracțiunii.

Or, inculpatului întemeiat i-a fost aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare la limita minimă, fiind corectă concluzia că corectarea lui este posibilă doar cu izolare de societate.

Astfel, pedeapsa i-a fost numită inculpatului în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură, lipsind temeiuri pentru agravarea ei.

Totodată, inculpatul nu a contestat sentința instanței de fond, iar în instanța de apel a fost de acord cu pedeapsa stabilită.

Deci, pedeapsa aplicată inculpatului de instanța de fond se încadrează în limitele sancțiunii, inclusiv cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură, iar temeiuri pentru agravarea pedepsei și aplicarea unei pedepse mai aspre nu sunt, aceasta fiind una echitabilă și corespunzătoare circumstanțelor cauzei.

Prin urmare, pedeapsa stabilită inculpatului de instanța de fond corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind motivată, individualizată și aplicată în limitele prevăzute de lege, hotărârea adoptată fiind legală și întemeiată.

La fel, și alegațiile acuzării că instanța a reținut circumstanțe atenuante cărora li s-a acordat o dublă valență juridică, sunt irelevante. Or, acestora nu li s-a acordat dublă valență juridică, pedeapsa fiindu-i stabilită inculpatului în limitele legale prevăzute de sancțiunea normei penale, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală. Nu au fost încălcate nici prevederile art. 78 alin. (4) Cod penal, or, circumstanțele concrete ale cauzei, și anume, atitudinea inculpatului față de infracțiunea comisă, care se căiește sincer de cele comise, ce constituie circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 Cod penal, face posibilă stabilirea pedepsei la limita minimă prevăzută de sancțiunea articolului corespunzător, iar această circumstanță nu a fost luată în considerație la aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, adică nu i s-a dat o dublă valență.

Însă, nefiind constatate alte circumstanțe decât cele stabilite de instanța de fond, instanța de apel nu este în drept să aplice inculpatului o pedeapsă mai aspră decât cea numită de instanța de fond în lipsa unor motive clare și legale, starea de fapt și de drept în instanța de apel rămânând aceeași care a fost stabilită de instanța de fond.

În același timp, instanța de fond legal și întemeiat a conchis că cheltuielile suportate la efectuarea acțiunilor de urmărire penală nu se încasează de la inculpat, deoarece sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

Astfel, concluzia se întemeiază pe dispozițiile art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit cărora cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 228, 229 Cod de procedură penală, de către condamnat pot fi compensate cheltuielile judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, experți, specialiști,

reprezentanții legali ai părții vătămate, ai părții civile, celelalte cheltuieli judiciare fiind plătite din sumele alocate de stat.

Or, în cauza dată au fost suportate cheltuieli judiciare în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală în sumă totală de 4914,70 lei, acestea fiind cheltuieli pentru efectuarea acțiunilor procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Elena Lisnic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a indicat că la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel nu a luat în considerație prevederile art. 61, 75 Cod penal, ignorând caracterul periculos al faptei comise și consecințele survenite în urma săvârșirii infracțiunii.

Mai mult, instanța de apel neîntemeiat a considerat ca fiind legală poziția instanței de fond privind reținerea ca circumstanțe atenuante a examinării cauzei în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, căința sinceră și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii or, fiind examinată cauza în procedură simplificată, inculpatul a beneficiat deja de reducerea limitelor pedepsei prevăzută de norma infracțiunii incriminate, circumstanțe ce nu pot fi reținute ca atenuante, în cazul dat, aceleiași situații de drept fiindu-i acordată o dublă valență juridică.

Potrivit art. 78 alin. (4) Cod penal, în caz de concurs al circumstanțelor agravante și a celor atenuante, coborârea pedepsei până la minimumul sau ridicarea până la maximumul prevăzut la articolul corespunzător din partea specială a Codului penal, nu este obligatorie.

Deci, corijarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 13 ani or, cu toate că vinovăția acestuia a fost confirmată prin probele administrate, el nu a reparat prejudiciul cauzat succesorului părții vătămate.

Totodată, cheltuielile judiciare în sumă de 4914,70 lei au fost suportate de către stat în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală, acestea fiind generate de acțiunile inculpatului.

Conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Însă, poziția instanței de apel de a trece în contul statului cheltuielile judiciare este neargumentată or, art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală prescrie că cheltuielile judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

În drept, recursul este fondat pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de

instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, consecințele faptei comise de el și gradul sporit de pericol social al infracțiunii săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel, just au concluzionat că pedeapsa aplicată inculpatului sub formă de închisoare la limita minimă a sancțiunii articolului incriminat este una echitabilă, legală și întemeiată, luând în calcul că acesta s-a căit sincer de cele săvârșite, anterior nu a fost condamnat și se caracterizează pozitiv, circumstanțe atenuante care, potrivit art. 76 Cod penal, permit stabilirea pedepsei minime.

Mai mult, potrivit art. 76 alin. (2) Cod penal, instanța de judecată poate considera drept circumstanțe atenuante și alte circumstanțe, neprevăzute la alin. (1), iar prin hotărârea nr. 19 din 26.03.2018 a Plenului Curții Supreme de Justiție de modificare și completare a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.13 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, de către instanțele judecătorești”, *pct. 35 alin. (2)* din ultima hotărâre a fost exclus. Prin urmare, reținerea circumstanței atenuante *recunoașterea vinovăției* la individualizarea pedepsei nu mai presupune starea de acordare a dublei valențe aceleiași situații de drept atunci când cauza se examinează în procedură

simplificată, iar alegațiile acuzării că: „...în cazul dat, aceleiași situații de drept fiindu-i acordată o dublă valență juridică”, sunt absolut nefondate.

Argumentele recurentului că: „*instanța de apel neîntemeiat a considerat ca fiind legală poziția instanței de fond privind reținerea ca circumstanțe atenuante a examinării cauzei în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, căința sinceră și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii...*” sunt nefondate și pe motiv inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa în limitele legale prevăzute de sancțiunea normei penale, coroborate cu prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (pct. 2., 4. din decizie).

Pe lângă aceasta, instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 1), 3) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea cauzei morții, stării psihice și fizice a bănuțului, învinutului, inculpatului, iar plata acestor expertize judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat, instanțele just, argumentat și în limitele competențelor legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate și expertizei psihice a inculpatului urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

În același timp, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare și a pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în aceste recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Elena Lisnic, împotriva sentinței Judecătorei Bălți din 15 decembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 martie 2018, în privința inculpatului Vatamaniuc Ivan XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco